

Dole na březích Temže se čile stavělo, vzduch se chvěl lozozem bagrů a neustálým drnčením sbíječek. Muži v helmách a reflexních vestách se motali v písku a halekali na sebe s rukama přiloženýma k ústům. Na horizontu se jako brčka tyčily vyčáhlé jeřáby. Staveniště teď připomínalo bojiště, byl to kus země zvrásněný výkopy a hromadou sutí, do několika měsíců, možná do roka, tady ale vyroste další obrovská budova, jež se bude hrdě vypínat k nebesům. Jako by město dospělo k názoru, že pro další rozšiřování už není na zemi místo, a proto se snažilo vybudovat novou civilizaci kdesi nahoře v nebi.

Jonathan Starling se opíral o zábradlí, pozoroval muže v práci, a bunda mu vlála ve větru. Byl to vytáhlý, hubený, čtrnáctiletý chlapec s hnědými, do všech stran rozčuchanými vlasy. V očích měl vystrašený pohled a každý jeho pohyb jakoby říkal: nevšímejte si mě. Pod bundou měl školní uniformu, která mu však byla o číslo menší a zvláštním způsobem se mu lepila k tělu.

Tak by ho patrně popsal člověk, který ho neznal, ale pokud byste se zeptali Jonathanových známých, jen stěží by

hledali odpověď, jak Jonathan vypadá. Možná by se bezděčně ušklíbli nebo pokrčili rameny – on prostě nebyl ten typ, kterého si ostatní nějak zvlášť všímají. (Na druhou stranu, kdybyste tutéž otázku položili samotnému Jonathanovi, asi by vám taky nedokázal odpovědět. Do zrcadla se nepodíval léta.)

Schopnost uniknout pozornosti – zmizet z dohledu – se mu během let hodila. Díky ní se mohl vytratit ze školy, aniž by se musel bát poznámek anebo odpovídat na podezíravé otázky učitelů. Jako duch prošel hlavním vchodem a byl pryč. A tak místo aby podřimoval na hodinách chemie, anebo si špinil nohy od bahna na školním sportovišti, toulal se ulicemi Londýna a hledal něco jiného. Prozkoumával křivolaké uličky čtvrti Soho, procházel mezi mechem porostlými náhrobky na hřbitově Highgate a z Alexandrina paláce shlížel dolů na mraveniště, které bylo jeho rodným městem.

Ne vždycky mu to ale prošlo. V ulicích hrozilo nebezpečí od školních inspektorů a policajtů, kteří pročesávali ulice a hledali záškoláky, ve škole pak od pozorných učitelů, jimž prázdná židle ve třídě neušla. Čas od času se tak ocitl v ředitelně, kde seděl, ani nehlesl, zatímco ředitelka smutně pokyvovala hlavou a dávala mu kázání. Několikrát už byl podmíněně vyloučen: teď dostal poslední varování. Alespoň že z toho neměl žádné problémy doma. Ředitelka sice několikrát psala jeho otci, aby přišel do školy na pohovor, ovšem Jonathan vždy dohlédl na to, aby se jí dostalo přesvědčivé, leč negativní odpovědi. Několikrát se vymluvil na to, že otec je příliš nemocný; což byla ostatně alespoň v pár případech pravda.

Představa, že bude muset toho dne přežít dvě hodiny matematiky, přišla Jonathanovi nesnesitelná, a tak o polední pauze vyklouzl zadním východem. Když přecházel přes

London Bridge, jeho pohled zaujal blyštivý plášť kancelářského komplexu Canary Wharf. Nastoupil do metra na trase Jubilee a vydal se směrem k mrakodrapům, přičemž si dával dobrý pozor, aby se s žádným s ostatních pasažérů nestřetl pohledem. Když ke komplexu konečně dorazil, odpoledne se lámalo do druhé poloviny a studená, jasná podzimní obloha byla posetá tmavými skvrnami. Na širokých ulicích a náměstích stále panoval čilý ruch, jak lidé spěchali z místa na místo. Všichni chodili se skloněnými hlavami, jako by pociťovali bázeň před majestátními budovami se skleněnou fasádou, které se tyčily všude kolem nich.

V dálce Jonathan spatřil důvěrně známou siluetu: přímo k němu šel od hlavního vstupu policista. Nejvyšší čas zmizet. Jakmile se začnou vyptávat, nemá člověk šanci. Jonathan proto nasadil pokud možno nenucený výraz a od kolejí se vydal do středu komplexu. Policajt na něj něco volal, ale on dělal, že neslyší. Jakmile se ocitl za rohem, dal se do běhu.

Na atletickém oválu možná nebyl Jonathan žádný přeborník, ale v londýnských uličkách byl nedostižný. Klíčkoval mezi úředníky z kanceláří, lidmi korzujícími po nákupní galerii, načež to střihl přímo přes malý parčík, uprostřed něhož bylo postaveno provizorní kluziště. Bruslaři na něm vykrúžovali ladné oblouky a Jonathan kolem prolétl jako střela. Slyšel, jak na něj policajt znovu volá, ale byl už daleko za ním a neustále ztrácel. Jonathana ani na chvíli nenapadlo, že by zamířil do rozlehlého nákupního centra; dával přednost otevřeným prostranstvím. V nákupních centrech byly nainstalované bezpečnostní kamery a pohybovalo se tu spousta detektivů, kteří číhali na malé nenechavce. Takhle venku to bude bezpečnější, říkal si.

Přeběhl přes několik ulic a ocitl se na malém náměstí.

Stála tu malá fontánka, z níž vysoko do vzduchu tryskaly proudy vody. V samotném rohu byl pak stánek s kávou a občerstvením. Ulice kolem náměstí byly tiché a celé prostředí působilo na Jonathana uklidňujícím dojmem. Letmo se rozhlédl kolem sebe, aby se ubezpečil, že dotěrného policajta setřásl úplně. Byl teď v bezpečí. Usedl na mramorovou zídku a snažil se chytit dech.

Na jedné straně náměstí se vysoko do výšky vypínaly tři mohutné budovy; připomínaly tři obry, opírající se o sebe rameny a tyčící se do mraků. Největší z nich byla ta prostřední, na jejíž střeše blikal jako výstražné znamení pro letadla maják. Jonathan musel natáhnout krk, aby viděl až úplně na vrchol budovy: ten pohled v něm vyvolal pocit bezvýznamnosti. Říkal si, jaké to asi je pracovat v nejvyšším patře a strávit celý den pozorováním zbytku světa z takové výšky.

V ten okamžik jeho pohled utkvěl na ženě, která opatrně přecházela náměstí. Na sobě měla proužkovaný kostým a při chůzi poklepávala deštníkem o zem. Na hlavě jí elegantně seděl klobouček na stranu, z pod něhož jí na ramena padala kaskáda svítivě oranžových vlasů. Ačkoli si jí podle všeho nikdo jiný nevšiml, měla v sobě cosi, co Jonathana úplně fascinovalo, takže z ní vůbec nedokázal spustit pohled. Zaregistrovala, že ji sleduje, a široce se na něj usmála. Najednou v půli kroku změnila směr a vydala se přímo k němu – Jonathana zamrazilo, tělem mu projela vlna pocitů, které byly stejně znepokojivé jako nevysvětlitelné.

V ten okamžik na náměstí z druhé strany dorazil udýchaný a brunátný policista. Jonathan pomalu vstal a vydal se k východu. Žena spatřila jeho pronásledovatele, mrkla na Jonathana a přiložila prst ke rtům. Pak se obrátila k policistovi a začala se ho na něco zdlouhavě vyptávat. Jonathan

nepotřeboval dvakrát pobízet – otočil se na patě a dal se do běhu. Ať už ta žena byla kdokoli, rozhodně mu prokázala velkou laskavost.

Blížil se ke stanici metra, když vtom mu najednou v kapse zazvonil telefon, až z toho překvapením vykřikl. Neobratně ho nahmatal, aby se podíval, kdo mu volá. Byla to paní Elwoodová, jejich sousedka a jediná přítelkyně jeho otce. To mohlo znamenat jediné. Špatné zprávy.

„Ahoj, Jonathane, to jsem já. Podívej... tvému otci se zase přitížilo. Museli ho odvézt do nemocnice. Jedu se tam teď podívat. Jsi ještě ve škole? Mohla bych tě vzít po cestě.“

Jonathan se rozhlédl. Řady a řady oken na okolních domech na něj upíraly tupý pohled. „Ne, to je dobrý, já jsem stejně na cestě ze školy domů,“ zalhal.